

sild hjem oppe fra Nordnorge på en miljøvenlig måde.

Det kan jeg godt forsvare. Jeg kan huske, at vi jo havde en mand her i Folketinget med gode ideer, Jacob Haugaard. Det var den der med mere medvind på cykelstierne. Så skal vi have mere søndenvind langs Norskekysten, ikke sandt, for så må vi kunne få dem hjem i en fart og på en energirigtig måde. Det er nogenlunde på det niveau, i hvert fald hr. Keld Albrechtsens ideer er. Jeg synes, at problemet er mere alvorligt end som så.

Der har været gode tider, og der har været dårlige tider i landbruget, undskyld, ja, det er det samme udvalg her, og jeg ved personlig mere om det, det må jeg indrømme, for dér er der også gode og dårlige tider. Men der har også været både gode og dårlige tider i fiskeriet også inden for de senere år, mere håbløst er det jo ikke. Men situationen er jo, det må vi konstatere, at vi har en flåde, der er for stor, for gammel og forældet.

Hvorfor? Ja, det er der en hel masse forskellige forklaringer på, og det hjælper sådan set ikke at bore så meget i det, men vi er nødt til at finde en anden måde. Og så var det hele jo så skønt i gamle dage, men det undrer mig lidt alligevel, hvorfor fiskeriet skulle være det eneste erhverv, der skulle kunne overleve ligesom i gamle dage. Det er jo lidt svært at tro på.

Jeg vil sige det igen, uden at det skal blive en dårlig vane sådan at rose ministeren, at jeg synes, det er modigt og godt gjort at få sat gang i den debat her. Jeg synes virkelig, at det er på tide. Det har vi trængt til i mange år. Jeg konstaterer også, at man i ministeriet har folk, der ved noget om de ting her, der har ekspertise på området, og som ikke er folk, der vil fiskeriet noget ondt. Hvorfor i alverden skulle de dog også det?

Det, det specielt handler om her i den vedtagelse, som vi har på bordet, er jo det pelagiske fiskeri, og kystfiskeriet er vi nogenlunde enige om skal have en særstatus.

Men det pelagiske fiskeri med de omsættelige kvoter er jo det, der er det store diskussions-spørgsmål. Jeg er heller ikke vild med individuelle og omsættelige kvoter, men at det alligevel skulle være at kapitalisere tingene, forstår jeg ikke. Vi har jo allerede kvoter for 1 år ad gangen. Det er dog også at overdrage en naturressource, en rettighed til nogle mennesker.

Det, der er snak om nu, er 5 år, eventuelt 8 år, og det, at det er eventuelt de sidste 3 år; gør jo, at kapitaliseringsværdien er mindre. Det er jo

egentlig en god ting ved det også. Men at det skulle kunne kaldes kapitalisering, når man kan tage det tilbage efter den tid, forstår jeg ikke. Jeg synes faktisk mere, at det ligner en forpagtningsafgift, som man har, når man lejer landbrugsjord.

Vi har i hvert fald allerede en slags overdragelse af en naturressource uden betaling fra det offentliges side, når vi giver årskvoter. Jeg synes, det hører hjemme at se det i det lys.

Det er en kendsgerning, at vi skal have kvaliteten hævet på de fisk, vi fanger. Vi skal have bragt dem merværdi. Det kræver, at der bliver investeret, og det er jo også den merværdi, der skal hæve merværdien. Men det er jo den værdiforædling, der sker på alle måder i et moderne samfund, og den skal vi også jage mere her.

Så er der det demersale fiskeri. Jeg erkender, at det er klemt, og at der er mange problemer, og dem har vi ikke anvist i det her. Der er nævnt en række tiltagsmuligheder, men det er det, der skal udvikles.

Men det er jo en kendsgerning, når vi snakker fiskeri her i Folketinget, at der jo ingen politikere er, der har noget imod at finde gode løsninger på de ting der. Det er kun et spørgsmål om at finde midlerne og gøre det på den rigtige måde.

Der er forslag om udsmid, som jeg jo kan være lige så skeptisk over for, som hr. Svend Heiselberg er. Det er da et vanskeligt forslag, for hvis der er penge i at smide fisk ud og tage nogle andre ind, fordi de kan indbringe en større pris, jamen så må vi da erkende, at det er mennesker, der har nogle forpligtelser med hensyn til at forrente deres både og skaffe brød til deres familier, der står og har den afgørelse i deres hænder, og så er det nemt at gøre. Derfor skal der findes nogle måder, hvorpå man får færre fisk op, som skal smides ud, og også en måde, hvorpå man kan sikre dem en større værdi, når de kommer ind.

Så er hr. Heiselberg meget kritisk, men jeg har ikke hørt, at hr. Heiselberg har noget svar på nogen af de problemer, vi står med, og det har fiskerne jo heller ikke. Det papir, vi har fra fiskerne – det har også kun til formål at beskæftige sig med konsumfiskeri og silde- og makrelfiskeri – stopper jo også, når vi kommer til det demersale fiskeri. Vi har ikke løsningerne på dét. Det skal vi arbejde videre med.

Så er der en artikel i Stiftstidende i dag, hvor fiskeriforeningsformanden, som også er havneformand i Strandby, beklager sig meget over det, vi er på vej til at lave, og jeg forstår sagtens de